

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a soudců JUDr. Dalily Marečkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobců **a) P. K.** a **b) Ing. T. K.**, oba bytem P., P., zastoupených Mgr. Viktorem Rossmannem, advokátem se sídlem Senovážné náměstí 1464/6, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Obecnímu úřadu Vysoký Újezd**, se sídlem Vysoký Újezd 25, 257 44 Netvořice, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl o návrhu žalobců ze dne 8. 3. 2013.
- II. Žalovaný je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobcům k rukám jejich právního zástupce, Mgr. Viktora Rossmanna, náhradu nákladů řízení ve výši 25.344,40 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze dne 23. 5. 2013 podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají ochrany proti nečinnosti žalovaného, který dosud nerozhodl o jejich návrhu podle § 7 zákona č. 13/1997 Sb, o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) na určení existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku p. č. 216/1 v katastrálním území Vysoký Újezd a na uložení povinnosti vlastníkově předmětného pozemku odstranit podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích pevné překážky, které na tuto komunikaci umístil bez vydaného povolení.

Žalobci uvedli, že komunikace na pozemku p. č. 216/1 slouží k příjezdu k jejich nemovitostem, avšak vlastník pozemku jejímu užívání neustále brání výstavbou technických zábran. Návrhem ze dne 8. 3. 2013 se proto obrátili na žalovaného, který však až doposud v zahájeném řízení vůči žalobcům neučinil žádný úkon, ačkoliv mu již uplynuly veškeré lhůty. Podáním ze dne 15. 4. 2013 se proto obrátili na Krajský úřad Středočeského kraje s požadavkem na vydání opatření proti nečinnosti. Vzhledem k tomu, že popsany stav neustále zasahuje závažným způsobem do vlastnického práva žalobců a dále vzhledem k tomu, že žalovaný je nečinný i přes to, že mu již bylo usnesením Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 22. 06. 2012, č. j. 082179/2012/KUSK-DOP/HOL, přikázáno, aby o totožných otázkách rozhodl na podkladě návrhu učiněného již dříve jejich sousedem do 31. 08. 2012, požádali žalobci, aby Krajský úřad Středočeského kraje postupoval v souladu s ustanovením § 80 odst. 4 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a o návrhu žalobců sám rozhodl, neboť žalovaný je zjevně lhostejný k příkazům nadřízeného správního orgánu a postupem v souladu s ustanovením § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, by zjevně došlo k dalšímu marnému úkonu, čímž by poškození navrhovatelů pouze zbytečně narůstalo. Krajský úřad Středočeského kraje však do dnešního dne neučinil ve věci opatření proti nečinnosti žalovaného žádný úkon, o kterém by žalobci věděli.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 17. 6. 2013 uvedl, že v současné době probíhají geodetické práce, které dosud nebyly ukončeny a že současně bylo nařízeno jednání s vlastníkem pozemku p. č. 216/1 za dozoru odboru výstavby Městského úřadu Týnec nad Sázavou a odboru životního prostředí Městského úřadu Benešov. Při místním šetření bylo zjištěno, že oplocení předmětného pozemku bylo zřízeno bez vytýčení hranic pozemku a věc bude posledně jmenovaným orgánem řešena v režimu zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“). Z důvodu nedokončení geodetických prací je dosud průběh hranic pozemků zjištěn pouze orientačně. Žalovaný však trvá na tom, že stavbám pro rekreaci je zajištěn přístup pro jejich uživatele v rozsahu docházkové vzdálenosti a odkázal na své sdělení ze dne 16. 4. 2013, č. j. 102/2013.

V průběhu jednání před soudem žalovaný na svou obranu předložil potvrzení vydané zeměměřičem, podle nějž u něj starosta obce Vysoký Újezd ústně učinil objednávku zeměměřických prací týkajících se předmětné lokality již v září 2012, a že se na zakázce dosud pracuje.

Soud ze správního spisu zjistil, že podání žalobců ze dne 8. 3. 2013, jímž se domáhali určení, že na pozemku p. č. 216/1 je veřejně přístupná účelová komunikace a že vlastník pozemku je povinen do 15 dnů odstranit pevné překážky z komunikace, včetně vydání předběžného opatření, jímž by bylo vlastníkově pozemku přikázáno odstranění překážek a zakázáno bránit v užívání sporné komunikace třetím osobám, bylo žalovanému pravděpodobně doručeno dne 14. 3. 2012 (údaj o datu je obtížně čitelný – byl přepisován). Teprve dne 17. 4. 2012, když ve spise není zachycen jakýkoliv předchozí úkon, zaslal žalovaný zástupci žalobců (zjevně v návaznosti na dotaz advokátní kanceláře žalobců na stav řízení) sdělení ze dne 16. 4. 2012, v němž uvedl, že neshledal důvodu k opatření podle § 7 zákona o pozemních komunikacích, neboť je považuje za nevhodné, je-li v blízkosti obecní pozemek evidovaný jako komunikace a ke stavbám žalobců to není dále než 50 metrů od zpevněné komunikace. Dále sdělil, že v řízení o návrhu souseda se dosud stále čeká na vypracování geodetického zaměření hranic pozemků a legálnost oplocení předmětného pozemku řeší na základě podnětu jiné orgány. Sdělení neobsahuje žádný výrok, poučení o opravných prostředcích ani jiné náležitosti správního rozhodnutí. Téhož dne učinil starosta

obce podnět stavebnímu úřadu a orgánu ochrany lesa k prošetření provedeného oplocení pozemku. Další listiny ve spise se již netýkají úkonů žalovaného.

Ze správního spisu Krajského úřadu Středočeského kraje soud dále zjistil, že v reakci na žádost žalobců o opatření proti nečinnosti doručenou dne 17. 4. 2013 úřad vydal (v návaznosti na žádost soudu o poskytnutí správního spisu) dne 12. 7. 2013 podle § 80 odst. 3 a 4 správního řádu příkaz, v němž žalovanému uložil, aby v souvislosti se žádostí žalobců ze dne 8. 3. 2013 o určení skutečností podle § 7 zákona o pozemních komunikacích spojenou s návrhem na vydání předběžného opatření zajistil řádný výkon silničního správního úřadu a ve lhůtě do 31. 8. 2013 postavil najisto, zda se na pozemcích p. č. 216/1 a 743/1 nachází veřejně přístupná účelová komunikace, a následně zvážil postup podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, přičemž ještě před ukončením řízení může vydat předběžné opatření.

K tomu žalovaný u jednání sdělil, že na základě informace o podané žalobě mu mělo být příslušným referentem krajského úřadu sděleno, ať tedy s dalším postupem vyčká na rozhodnutí soudu. Je tedy zjevné, že ani ke dni rozhodování soudu ve věci nebylo vydáno žalovaným žádné rozhodnutí.

Za této situace je pro posouzení soudu rozhodující, že Krajský úřad Středočeského kraje opatřením ze dne 12. 7. 2013 nečinnost žalovaného (implicitně) konstatoval. Vydané opatření proti nečinnosti má ten význam, že pro soud presumuje fakt, že správní orgán byl v době jeho vydání nečinný [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, publikovaný pod č. 2785/2013 Sb. NSS (rozhodnutí NSS jsou zveřejněny též na webu www.nssoud.cz)]. Protože žalovaný sám potvrdil, že ve věci ani poté rozhodnuto nebylo, je zjevné, že žaloba je důvodná. Následující právní rozbor potvrzující závěr krajského úřadu tudíž představuje pouze obiter dictum, jež může žalovanému eventuálně blíže osvětlit procesní situaci, v níž se nachází.

Podle § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Podle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.

Podle § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích lze pevnou překážku umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici a rychlostní silnici, v ostatních případech se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky. Povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření.

Podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích jsou vlastníci povinni odstranit pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Po marném uplynutí stanovené lhůty je vlastník dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka.

Podle § 40 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích státní správu ve věcech dálnice, silnice, místní komunikace a veřejné účelové komunikace vykonávají silniční správní úřady, kterými jsou Ministerstvo dopravy, krajský úřad a obecní úřad obce s rozšířenou působností a celní úřad. Působnost silničního správního úřadu vykonávají v rozsahu stanoveném tímto zákonem též obce v přenesené působnosti.

Podle § 40 odst. 5 písm. c) zákona o pozemních komunikacích obce vykonávají působnost silničního správního úřadu ve věcech místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací.

Podle § 44 odst. 1 správního řádu je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen "žádost"), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.

Podle § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.

Podle § 142 odst. 2 správního řádu však takto správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.

Podle § 71 odst. 3 správního řádu, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba

a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ,

b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.

Z kompetenční normy obsažené v § 40 zákona o pozemních komunikacích především plyne, že silničním správním orgánem ve vztahu k veřejně přístupným účelovým komunikacím je obec, která jedná v rámci přenesené působnosti. Z obecního zřízení pak plyne, že za obec v přenesené působnosti vystupuje obecní úřad.

Otázku, zda řízení o odstranění překážky z veřejně přístupné účelové komunikace je řízením návrhovým, tj. zda podáním návrhu dochází k zahájení správního řízení, již vyřešil NSS v rozsudku ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007-128 (1486/2008 Sb. NSS), a s jeho závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. NSS uzavřel, že „Byť tedy § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích výslovně nestanoví, že by řízení o odstranění pevné překážky z pozemní komunikace bylo možné zahájit i na návrh fyzické či právnické osoby, lze za ústavně konformní považovat pouze takový výklad tohoto ustanovení, podle něhož řízení o odstranění pevné překážky z pozemní komunikace lze zahájit nejen z moci úřední, ale rovněž na návrh uživatele pozemní komunikace, který tvrdí, že byl umístěním pevné překážky dotčen na svých právech...“

Pokud jde o otázku určení existence veřejné přístupnosti účelové komunikace, zmíněný rozsudek NSS dále vycházel z toho, že podmínkou, aby obecní úřad mohl ve věci rozhodovat, je zjištění, že na pozemku se účelová komunikace nachází a teprve v návaznosti na to obecní úřad posuzuje režim její přístupnosti. Řízení v posuzované věci se podřídně řídilo ustanoveními zákona č. 71/1967 Sb., správní řád.

Pro aktuální řízení o návrhu žalobců se však již uplatní podpůrně úprava obsažená v „novém“ správním řádu účinná od 1. 1. 2006. Tato úprava nově obsahuje ustanovení § 142, které správním orgánům zakládá obecnou pravomoc (a též i povinnost) rozhodovat v mezích své věcné a místní příslušnosti na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, o tom, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.

V důsledku této změny procesní úpravy podle Krajského soudu v Praze již odpadla nutnost zkoumat v řízení o žalobě proti nečinnosti jako předběžnou otázku skutečnost, zda tvrzená komunikace je účelovou komunikací ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. Povinnost žalovaného rozhodnout o otázce, zda se v určitém místě nachází či nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, totiž nově plyne přímo z ustanovení § 142 správního řádu. Obecní úřad jako silniční správní úřad pro veřejně přístupné účelové komunikace jedná vždy v mezích své věcné a místní příslušnosti, má-li rozhodnout o návrhu na určení, zda určitý pozemek či jeho část v jeho územním obvodu je (či není) veřejně přístupnou účelovou komunikací, a to i kdyby se dotaz týkal např. pozemku, na němž je dálnice, neboť se tím vyslovuje právě k hranicím své věcné příslušnosti. Pokud se domnívá, že příslušný pozemek veřejně přístupnou účelovou komunikací není (např. v situaci již zmíněné dálnice), vydá negativní rozhodnutí, z něž bude současně jasné, že se k danému pozemku jeho věcná příslušnost jako silničního správního úřadu nevztahuje.

Pokud jde o povinnost žalobců prokazovat, že požadované určení je nezbytné pro uplatnění jeho práv, jedná se o podmínku řízení, bez jejíhož splnění sice v řízení meritorně rozhodováno být nemá, avšak její nedostatek nemá vliv na skutečnost, že řízení podáním žádosti bylo zahájeno ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu. Místní a věcná příslušnost žalovaného k požadovanému řízení nedostatkem právního zájmu navrhovatele není dotčena. Žalovaný je proto povinen i v takovém případě o návrhu na určení rozhodnout, byť by se eventuálně jednalo pouze o usnesení o zastavení řízení pro nepřípustnost žádosti podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

S ohledem na skutečnost, že pro řízení o odstranění překážky z veřejně přístupné účelové komunikace je posouzení existence takové komunikace předběžnou otázkou, může se uplatnit postup podle § 142 odst. 2 správního řádu. Žalovaný obecní úřad tedy nemusí vést samostatné řízení o návrhu na určení existence veřejně přístupné účelové komunikace, nýbrž si tuto otázku posoudí „uvnitř“ řízení o odstranění překážky, kdy závěr o neexistenci takové komunikace nutně povede k zamítnutí návrhu, zatímco závěr opačný bude jen jednou z více podmínek, jež musí být naplněny, aby obecní úřad mohl přikázat odstranění překážky podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Podstatné však je, že žalovaný se posouzení existence veřejné účelové komunikace na daném pozemku nemůže vyhnout.

Lze tak uzavřít, že ze správního spisu vyplynulo, že řízení bylo ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno doručením žádosti žalobců dne 14. 3. 2013. Žalovaný byl povinen jako věcně a místně příslušný orgán povinen o žádosti rozhodnout podle § 71 odst. 3 nejpozději do 30 dnů.

K prodloužení lhůty o 30 dnů z důvodu potřeby nařídit místní šetření není podle soudu důvod, neboť ze správního spisu je zjevné, že k takovému místnímu šetření již došlo nedávno předtím v souvislosti s žádostí podanou sousedem žalobců. Soud věc nepovažuje ani za zvláště složitý případ, neboť skutkové okolnosti případu zjevně nijak nevybočují z obvyklé obtížnosti rozhodování o žádostech podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Žalovanému by mohlo svědčit prodloužení lhůty o dobu nezbytnou ke zpracování znaleckého posudku, nicméně vyjma tvrzení starosty žalovaného ve správním spise neexistuje žádný doklad o tom, že by znalecký posudek na určení hranic pozemků byl skutečně vyžádán, a to i

přesto, že ustanovení znalce se činí usnesením (srov. § 56 správního řádu). Jak navíc ze správního spisu plyne, znalecký posudek na totožné posouzení měl být údajně vyžadován i v souvislosti s řízením iniciovaným sousedem žalobců, již mnohem dříve. Ustanovení § 71 odst. 3 písm. b) správního řádu také nelze vykládat tak, že by umožňovalo správnímu orgánu protahovat správní řízení donekonečna tím, že bude tolerovat neodůvodněné průtahy v činnosti znalce. Správní orgán je povinen podle § 56 správního řádu znalci stanovit lhůtu pro předložení (provedení) znaleckého posudku a její dodržení je v závažných případech oprávněn i vynucovat ukládáním pořádkových pokut podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu. Pokud neodůvodněná prodleva znalce opravdu závažným způsobem prodlužuje běh řízení a správní orgán nevyužije svých pravomocí k vynucení splnění povinností znalce, mohou účastníci řízení oprávněně považovat takový přístup správního orgánu za nečinnost. Soud v takovém případě k dalšímu přerušení běhu lhůty pro vydání rozhodnutí nemůže přihlížet s ohledem na obecný právní princip, podle kterého z bezpráví nemůže povstat právo (*ex iniuria ius non oritur*). Správní orgán se nemůže na svou obranu úspěšně dovolávat okolností, jež jsou důsledkem neplnění jeho povinnosti dbát o to, aby věci byly vyřizovány bez zbytečných průtahů (§ 6 odst. 1 správního řádu).

Až po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaný žalobcům zaslal sdělení ze dne 16. 4. 2013, č. j. 102/2013, jež však rozhodnutím ve věci není. Byť částečně naznačuje určité úvahy, jež mohou mít význam pro posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace na předmětném pozemku, k její existenci (či neexistenci) se nevyjadřuje. Vůbec pak neřeší otázku, zda vlastník dotčeného pozemku je (či není) povinen tvrzené překážky umístěné na komunikaci odstranit. Ve vztahu k žádosti o rozhodnutí podle § 7 zákona o pozemních komunikacích tak nelze žalobcům klást k tíži, jestliže je nepovažovali za (byť neformální a vadné) rozhodnutí. Ve vztahu k žádosti o rozhodnutí podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích se pak uvedené sdělení vůbec nevyjadřuje.

Žalobci se tudíž v zákonem stanovené lhůtě vydání rozhodnutí nedočkali. V době podání žaloby nebyli úspěšní ani se svou žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti u nadřízeného orgánu. Protože rozhodnutí o tom, zda vlastník pozemku p. č. 216/1 je či není povinen odstranit překážku na veřejně přístupné účelové komunikaci, ani rozhodnutí o tom, zda na uvedeném pozemku se veřejně přístupná účelová komunikace nachází, žalovaný ani ke dni rozhodování soudu nevydal, soudu nezbylo, než žalobě plně vyhovět. S ohledem na předpokládanou potřebu obstarání znaleckého posouzení soud stanovil pro vydání rozhodnutí maximální, tj. třicetidenní lhůtu od doručení rozsudku, v níž je žalovaný povinen (pokud jej bude pro své rozhodnutí potřebovat) obstarat expresní vypracování znaleckého posudku a následně bezodkladně rozhodnout. Pro další prodlužování řízení však již žádný prostor není.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobcům, kteří byli ve věci plně úspěšní, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 25.344,40 Kč, a to za zaplacený soudní poplatek v částce 4.000,- Kč a za právní služby v částce 21.344,40 Kč. Tuto částku tvoří odměna za tři úkony právní služby při zastupování dvou osob, tj. 5,4 krát odměna po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání soudu v trvání do 2 hodin – § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb.], dále tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, vše zvýšeno o částku 3.704,40 Kč odpovídající 21 % DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. července 2013

JUDr. Milan Podhrázký, PhD.
předseda senátu